

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 10/05-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. marca 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Juraja Horvátha a Jána Lubyho prerokoval sťažnosť Anny Barkovej, bytom Česká republika, zastúpenej advokátom Mgr. R. R., K., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 624/94 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Anny Barkovej na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 624/94 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 624/94 p r i k a z u j e k o n ať bez zbytočných priet'ahov.

3. Anne Barkovej n e p r i z n á v a p r i m e r a n é f i n a n č n é z a d o s ť u č i n e n i e .

4. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť Anne Barkovej trovy konania v sume 11 072 Sk (slovom jedenásťtisícšesťdesiatdva slovenských korún) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jej právneho zástupcu advokáta Mgr. R. R., K.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 10/05-30 z 18. januára 2005 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Anny Barkovej (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 624/94.

Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti z 25. januára 2005 okrem iného uviedol:

„- uvedený spor nemožno pokladať za právne náročný; určitú skutkovú zložitost', ktorá sa prejavila v nutnosti vypočít' vo veci viacerých svedkov, ale i zisťovaní aktuálneho pobytu sťažovateľky, je nutné sporu priznať.

- chronológia procesných úkonov:

- žaloba bola podaná 2. 5. 1994.

- výzvou zo dňa 9. 5. 1994 boli žalobcovia vyzvaní na zaplatenie súdneho poplatku za podaný návrh. Poplatkovú povinnosť si splnili 20. 5. 1994.

- podaním zo dňa 25. 5. 1994 namietala sťažovateľka zaujatost' všetkých sudcov tunajšieho súdu. Po vyjadrení všetkých sudcov tohto súdu bol spis dňa 9. 6. 1994 predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach, odkiaľ bol vrátený dňa 15. 7. 1994

s rozhodnutím, že konajúci zákonný sudca JUDr. P. K. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania uvedenej veci.

- dňa 9. 9. 1994 bol určený termín pojednávania na deň 24. 10. 1994; uvedeného pojednávania sa sťažovateľka bez ospravedlnenia nezúčastnila.

- ďalšie pojednávanie bolo vytýčené na 7. 12. 1994, no ani tohto sa sťažovateľka, ktorá bola predvolaná riadne a včas, bez ospravedlnenia nezúčastnila.

- ďalšie pojednávania sa konali v dňoch 22. 2. 1995, 25. 5. 1995, 2. 11. 1995, 21. 12. 1995 a 22. 12. 1995. Na poslednom z uvedených pojednávanií bol vyhlásený rozsudok.

- dňa 25. 3. 1996 podala sťažovateľka cestou svojej právnej zástupkyne proti rozsudku odvolanie. Prípisom zo dňa 22. 4. 1996 bola vyzvaná na doplnenie dôvodov odvolania.

- dňa 13. 5. 1996 bol opis odvolania doručený na vyjadrenie žalobcom a toto vyjadrenie bolo 26. 6. 1996 zaslané právnej zástupkyne sťažovateľky.

- dňa 5. 8. 1996 bola odvolateľka vyzvaná na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie.

- dňa 30. 9. 1996 bol spis predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach, odkiaľ bol vrátený dňa 18. 12. 1996 s rozhodnutím, ktorým bol rozsudok tunajšieho súdu zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie.

- dňa 9. 1. 1997 bol daný pokyn pre doručenie rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach účastníkom konania.

- dňa 16. 4. 1997 bola zasielaná výzva žalobcovi v 1. rade na špecifikáciu vecí, ktorých vydania sa podanou žalobou domáha.

- opis upresneného návrhu bol dňa 12. 5. 1997 doručovaný sťažovateľke cestou jej právnej zástupkyne.

- dňa 15. 7. 1997 bol opis podania sťažovateľky doručovaný žalobcom.

- dňa 8. 12. 1997 bolo vytýčené pojednávanie na 27. 1. 1998. Uvedeného pojednávania sa sťažovateľka nezúčastnila, doručenie predvolania nemala vykázané a na tomto pojednávanií žalobcovia uviedli jej nové meno i adresu.

- dňa 10. 6. 1998 dal konajúci sudca pokyn pre zisťovanie adresy trvalého pobytu sťažovateľky cestou Registra obyvateľov v Banskej Bystrici.

- dňa 28. 5. 1999 určil termín pojednávania na 9. 9. 1999. Tohto pojednávania sa sťažovateľka opäť nezúčastnila a žalobcovia uviedli ďalšiu adresu jej súčasného pobytu.

- dňa 19. 10. 1999 bolo vytýčené pojednávanie na deň 2. 12. 1999, na ktoré bola sťažovateľka predvolávaná zo žalobcami oznámenej adresy, avšak bez pozitívneho výsledku. Uvedeného pojednávania sa opäť nezúčastnila.

- dňa 12. 11. 2003 bol určený termín pojednávania na 15. 1. 2004. Keďže doručovanie predvolania žalobcovi v 1. rade a sťažovateľke bolo bez pozitívneho výsledku, zisťoval konajúci sudca ich adresy cestou Registra obyvateľov SR v Banskej Bystrici. Dňa 8. 12. 2003 oznámil uvedený register súdu adresu sťažovateľky, na ktorú jej nebolo možné zásielky doručovať už ani pred niekoľkými rokmi. Uvedeného pojednávania sa nezúčastnila a žalobcovia nevedeli uviesť adresu jej súčasného pobytu.

- dňa 29. 1. 2004 dal konajúci sudca pokyn pre zisťovanie adresy sťažovateľky v Českej republike. Dňa 10. 3. 2004 bola doručená odpoveď, podľa ktorej sťažovateľka nemala v uvedenom období povolený prechodný ani trvalý pobyt na území ČR.

- dňa 10. 1. 2005 bol vo veci určený termín pojednávania na 10. 2. 2005. Predvolanie na uvedené pojednávanie sťažovateľka opäť neprevzala.

- zo spisu neboli zistené prekážky postupu súdu podľa § 107 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

- za prieťahy spôsobené sťažovateľkou pokladám jej neúčast' na pojednávaniach v dňoch 24. 10. 1994 a 7. 12. 1994, na ktoré bola riadne a včas predvolaná a svoju neúčast' na nich žiadnym spôsobom neospravedlnila a neúčast' na ďalších vytýčených pojednávaniach, určených na dni 27. 1. 1998, 9. 9. 1999, 2. 12. 1999 a 15. 1. 2004. Na tieto pojednávania bola predvolávaná zo súdu známych adries, avšak doručovania boli stále bez pozitívneho výsledku, pričom v spise sa nenachádza žiaden listinný doklad o tom, že sťažovateľka oznamovala zmenenú adresu svojich pobytov, ako to priznáva v ústavnému súdu adresovanej sťažnosti. Naopak, adresu jej aktuálneho pobytu sa súdu nepodarilo zistiť ani z Registra obyvateľov SR v Banskej Bystrici a ešte aj na liste, ktorý je zo dňa 23. 1. 2004 a ktorý adresovala konajúcemu sudcovi, dokonca aj na sťažnosti zo dňa 17. 6. 2004, adresovanej Ústavnému súdu SR, je ohľadom adresy sťažovateľky uvedený zavádzajúci údaj, pretože ako sama uvádza, na tejto adrese sa v uvedenom čase už dlhodobo nezdržiavala. Je predpoklad, že z rovnakého dôvodu sa nezúčastní

ani pojednávania, určeného na deň 10. 2. 2005. Keďže počas celých rokov trvania predmetného sporu sťažovateľka neoznámila konajúcemu súdu adresu svojho pobytu, takéto jej správanie možno hodnotiť ako účelové.

- za súdom spôsobené prietahy je nutné považovať obdobia od 10. 6. 1998 do 28. 5. 1999 a od 2. 12. 1999 do 12. 11. 2003; posúdenie ich zbytočnosti ponechávam na zváženie ústavnému súdu.

Záverom svojho vyjadrenia si dovoľujem poukázať na skutočnosť, že podľa môjho názoru je sťažovateľkou podaná ústavná sťažnosť neprípustná s poukazom na § 53 ods. 1 Zákona o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, nakoľko sťažovateľka nevyčerpala všetky prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv účinne poskytuje.

Z ustanovenia § 19 zákona o štátnej správe súdov totiž vyplýva, že sťažnosť sa podáva na príslušnom orgáne štátnej správy súdu. Sťažovateľkou ale takáto sťažnosť podaná nebola.

Podanie sťažovateľky zo dňa 23. 1. 2004, na ktoré poukazuje v ústavnej sťažnosti, nemožno v žiadnom prípade posúdiť podľa jeho obsahu ako sťažnosť na prietahy v konaní, nakoľko ním sťažovateľka len žiadala o doručovanie písomností na adresu advokátskej kancelárie a navyše toto podanie bolo adresované vo veci konajúcemu sudcovi, nie štátnej správe súdu.

Ak ústavný súd nebude akceptovať môj názor o neprípustnosti danej sťažnosti, navrhujem pri jeho rozhodovaní zohľadniť mnou uvádzané skutočnosti, spočívajúce v správaní sa samotnej sťažovateľky, ktoré dĺžku predmetného konania ovplyvnilo výrazným spôsobom.“

Procesné úkony, ktoré uviedol predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti, zistil aj ústavný súd z predloženého spisu, ktorý bol doručený ústavnému súdu 18. februára 2004, a z vyjadrení účastníkov.

Navyše zistil, že pojednávanie 10. februára 2005 bolo odročené pre neúčast' sťažovateľky na 29. marec 2005. Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu oznámila okresnému súdu svoje nové bydlisko.

Ústavnému súdu bolo 9. februára 2005 doručené stanovisko sťažovateľky k vyjadreniu okresného súdu, kde uviedla, že svoju neúčast' na dvoch pojednávaniach v októbri a decembri 1994 telefonicky ospravedlnila u zákonného sudcu a o jej zmenách pobytu od roku 1998 do roku 2003 bol vždy informovaný žalovaný v prvom rade, ktorý sa pravidelne stretával s deťmi z ich manželstva. Podľa sťažovateľky *„Neobstojí tvrdenie, že ma súd pri doručovaní nevedel zastihnúť, pretože i keď by som nebola zastihnutelná na adrese môjho bydliska bola som zastihnutelná na adrese môjho zamestnávateľa, kde mi súd mohol akúkoľvek korešpondenciu doručiť“*.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 19 C 624/94 dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Sťažovateľka sa podanou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého *„Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...“*.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 15/03, II. ÚS 66/03), v súlade s ktorou možno za konanie (postup) súdu odstraňujúce právnu neistotu sťažovateľa v konkrétnom posudzovanom prípade považovať také konanie, ktoré smeruje k právoplatnému rozhodnutiu vo veci alebo k odstráneniu jeho právnej neistoty zákonom dovoleným spôsobom. K vytvoreniu právnej istoty preto dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. 19 C 624/94 došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou

judikatúrou (II. ÚS 813/00, I. ÚS 20/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka konania (2) a postup samotného súdu (3).

Pri vyhodnotení doterajšieho konania okresného súdu vo veci sp. zn. 19 C 624/94 podľa troch označených základných kritérií ústavný súd dospel k týmto záverom:

1. Ústavný súd z predloženého súdneho spisu zistil, že v predmetnom konaní žalobcovia v prvom a druhom rade uplatňujú proti sťažovateľke nárok na vydanie veci. Z právneho hľadiska vec nie je možné hodnotiť ako zložitú, čo priznal aj okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti. Predmet konania má stabilnú právnu úpravu obsiahnutú v zákone č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a jej výklad a používanie sú ustálené v judikatúre všeobecných súdov. Ústavný súd čiastočne pripúšťa skutkovú zložitost' veci s poukazom na to, že v konaní bolo potrebné vykonať výsluch viacerých svedkov. Aj okresný súd uvádza, že *„určitú skutkovú zložitost', ktorá sa prejavila v nutnosti vypočúť vo veci viacerých svedkov, ale i zisťovaní aktuálneho pobytu sťažovateľky, je nutné priznať“*. Ústavný súd však konštatuje, že žiadna skutková zložitost' veci nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred označeným porušovateľom práva došlo k zbytočným priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

V danom prípade ide o spor, v ktorom je každý účastník povinný postupovať podľa § 6 a § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a vyvíjať všetko úsilie o súčinnosť so súdom tak, aby mohol o uplatnenej ochrane rozhodnúť v súlade so zákonom. Vychádzajúc z uvedenej charakteristiky sporového konania možno sťažovateľke v prvom rade vytknúť pasívny prístup ku konaniu z dôvodu, že sa nezúčastnila dvoch pojednávaní (24. októbra 1994 a 7. decembra 1994), a doterajšiu dĺžku konania ovplyvnilo takisto to, že sťažovateľka neoznámila okresnému súdu zmenu jej trvalého pobytu a na adresách, ktoré boli okresnému súdu známe, nepreberala zásielky od 27. januára 1998 až do januára 2005.

Okresný súd preto musel odročiť viaceré pojednávania. Ústavný súd poznamenáva, že pri odstraňovaní nedostatkov sťažnosti sťažovateľky mal tiež problémy so zisťovaním jej pobytu, pretože na adrese, ktorú uviedla v sťažnosti, sa nezdržiavala a zásielky nepreberala. Sťažovateľka sa počas súdneho konania od januára 1998 o svoju vec nezaujímalala a okresnému súdu zmenu adresy neoznamovala, teda neriadila sa zásadou *vigilantibus iura* (každý nech si stráži svoje práva), z ktorej okrem iného vyplýva priama závislosť ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov konania od ich súčinnosti. Neposkytla okresnému súdu potrebnú súčinnosť vyplývajúcu z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, čo ústavný hodnotil v jej neprospech. Sťažovateľka sa výraznou mierou podieľala na predĺžení tohto konania a podstatným spôsobom prispela aj k zbytočným prieťahom v konaní. Preto ústavný súd v tomto smere neakceptoval jej stanovisko k vyjadreniu okresného súdu.

Ústavný súd pri hodnotení postupu sťažovateľky bral do úvahy i to, že ako účastníčka konania nesporne má právo na procesné úkony, ktoré urobila. Sťažovateľka podala 25. mája 1994 návrh na vylúčenie všetkých sudcov, ktorému však nebolo vyhovené. V dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04). V súlade s touto judikatúrou preto dobu potrebnú na rozhodnutie o sťažovateľkou uplatnených procesných právach ústavný súd nezapočítal do doby zbytočných prieťahov v konaní okresného súdu.

Na námietku okresného súdu, že sťažovateľka nevyužila právny prostriedok nápravy podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov a nepodala sťažnosť na nečinnosť súdu, ústavný súd poznamenáva, že na túto skutočnosť neprihliadol s poukazom na dobu, keď začalo konanie pred okresným súdom (2. mája 1994).

3. Ústavný súd sa napokon zaoberal postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 624/94.

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, ako aj z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťami uloženými mu v citovaných ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku.

Ústavný súd zistil, že v konaní okresného súdu sa vyskytlo obdobie vykazujúce zbytočné prieťahy, ako aj obdobie, keď jeho konanie bolo málo efektívne a minulo sa svojmu účinku.

Okresný súd bol v predmetnej veci nečinný bez akejkoľvek zákonnej prekážky od 10. júna 1998, keď zisťoval trvalý pobyt sťažovateľky prostredníctvom Registra obyvateľov Slovenskej republiky Banská Bystrica (ďalej len „register obyvateľov“), do 28. mája 1999, keď určil termín pojednávania na 9. september 1999 (nečinnosť takmer 12 mesiacov), a od 2. decembra 1999, keď odročil pojednávanie z dôvodu neúčasti sťažovateľky, do 12. novembra 2003, keď určil termín pojednávania na 15. január 2004 (nečinnosť 48 mesiacov).

Okresný súd bol nečinný bez akejkoľvek zákonnej prekážky aj od 10. marca 2004, keď mu bolo doručené vyjadrenie z registra obyvateľov, do 10. januára 2005, keď určil termín pojednávania na 10. február 2005 (nečinnosť 10 mesiacov).

Hoci okresný súd spočiatku konal a 22. decembra 1995 vo veci rozhodol, aj napriek tomu jeho konanie v tomto období bolo málo efektívne a nesmerovalo k právoplatnému rozhodnutiu veci. Rozhodnutie bolo odvolaním v napadnutej časti zrušené z dôvodu nepreskúmateľnosti a nedostatočne zisteného skutkového stavu vo veci. Stav právnej neistoty účastníkov nebol odstránený.

Ústavný súd konštatuje, že prebiehajúce konanie je stále na súde prvého stupňa bez právoplatného rozhodnutia vo veci samej napriek tomu, že od podania žaloby uplynula doba takmer 11 rokov. Táto zdĺhavosť konania okresného súdu nemôže byť podľa ústavného súdu ničím ospravedlniteľná.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 624/94 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ústavný súd v súlade so svojím rozhodnutím o porušení základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 19 C 624/94 konal bez zbytočných priet'ahov.

S'ťažovateľka vo svojej s'ťažnosti žiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 250 000 Sk. Žiadosť odôvodnila dĺžkou súdneho konania, ktoré nie je ani za desať rokov právoplatne skončené, čím nebol odstránený jej stav právnej neistoty v tomto konaní.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“.

Z citovaného textu ústavy vyplýva, že ústavný súd môže, avšak nemusí priznať primerané finančné zadosťučinenie. Ústavný súd vychádzal pri svojom rozhodovaní z toho, že sťažovateľka ako účastníčka konania sa výraznou mierou svojím správaním podieľala na tom, že konanie sa neúmerne predlžovalo a vznikali zbytočné prieťahy (hodnotenie správania účastníka konania v bode 2 časti II nálezu).

Za týchto okolností potom konanie a nález ústavného súdu (najmä vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázanie okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov, a priznanie úhrady trov konania) sú podľa názoru ústavného súdu dostatočnými opatreniami na nápravu stavu spôsobeného porušením základného práva.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom Mgr. R. R. Sťažovateľka požadovala úhradu trov konania spolu vo výške 11 072 Sk. Advokát je platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa mu priznáva odmena zvýšená o sadzbu dane z pridanej hodnoty vo výške 19 % podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov.

Ústavný súd zistil, že uplatnená suma trov právneho zastúpenia spolu 11 072 Sk je nižšia ako suma vypočítaná ústavným súdom podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie

právnych služieb a citovaného zákona o dani z pridanej hodnoty. Preto ústavný súd priznal právnomu zástupcovi sťažovateľky úhradu trov právneho zastúpenia v požadovanej výške.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. marca 2005